

Columbia

Tidning för Columbia-konferensen.

Årg. VII.

ROCK ISLAND ILL., och Moscow, Idaho, Mars 1906.

No. 3.

Jesu spår.

Det genom lifvet går ett spår
mot himlens ljusa dalar;
det leder genom törnesnår
och mörka, djupa dalar;
det leder öfver svåra stup
ned i så månet afgrundsdjup
och uppför branta stigar.

Det spåret lämnats af den man,
som skönast var på jorden.
Guds ende Son, — så nämnes han —
han människa är vorden
att leda genom jämnens dal
till fadershusets ljusa sal
de vilsna barn på jorden.

I spåret skimrar som rubin
bloddroppar klara, röda.
Som utur drufvan droppvis vin
ifrån hans kropp de flöda.
Guds vredes vinpress han allen,
fast själf oskyldig, helig, ren,
för syndare har trampat.

Låt mig ditt blodbestänkta spår
o Jesu, ej förlora.
Men drag mig ständigt, dit du går,
att jag din kärlek stora
må känna djupt uti min själ
och en gång få den arvedel,
du ger åt dem, dig följa!

GUSTAF ÅKERMAN.

Se Guds Lamm!

Jesu förelöpare, Johannes döparen uttalade dessa sköna ord, då han, stående nära Jordan, där han döpte, såg Jesus komma till honom. Dessa ord hafva varit tröstens, lifvets och fridens ord för månet syndbeklämdt hjärta sedan den dag, då de först uttalades. Han var nu kommen, i hvilken alla de milliontals påskalanmen, som blifvit slaktade, nådde sin uppfyllelse. En människa kunde nu peka på den, om hvilken profeten Esaias skref: "Han blef sargad för våra öfverträdelse och slagen för våra missgärningar; näpsten lades uppå honom, att vi skulle hafva frid, och genom hans sår blefvo vi belade. Vi gingo alla vilse såsom får; hvar och en såg uppå sin väg, och Herren kastade allas våra synder uppå honom. Han blef pinad och plågad, och han upplät icke sin mun. Lik fåret, som föres till slaktning, och lik ett lamm, som tiger för dem som klippa det, så upplät han icke sin mun. Det behagade Herren att slå och plåga ho-

nom. Med sin kunskap skall han, den rättfärdige, rättfärdiggöra många, och han skall bära deras synder."

En Herrens tjänare skrifver så skönt öfver dessa härliga orden: "Med hvilken vördnadsfull glädje måtte icke Johannes vid åsynen af Jesus hafva utropat: Se Guds Lamm! Ändtligen var han kommen, denne Guds tjänare, om hvilken Esaias profeterat, att han skulle bära sitt folks synder, och genom sin kunskap göra många rättfärdiga. Mild och ödmjuk af hjärtat stod han där, redan genom sitt dop vigd till offret för världens synd. Ingen yttre härlighet omstrålade honom; inga hyllande skaror trängde sig omkring Guds rikets konung. Och dock, just därför, att han var Lammet, var konungen, mäktigare än alla, icke genom några undersåtars, härars eller institutioners honom till buds stående krafter, utan genom sig själf, genom den i honom boende fullkomliga rättfärdigheten, sanningen och kärleken. Så kunde han bära världsyndens oerhörda börda utan att svikta, så kunde han öfvervinna all onskans makt, krossa den i dess rot, upprätta ett rättfärdighetens och sanningens rike i denna syndens värld, och efter hand göra sin seger gällande på jorden för att en gång fullkomna den genom att till sist tillintetgöra den siste fienden, döden. Ja, han var och är lammet, som är alla herrars Herre och alla konungars konung. Uppb. 17:14, genom lidande segrande och fulländad till att vara en orsak till evig frälsning för dem, som lyda honom, Ebr. 5: 9. Och skulle vi, för hvilka hans härlighet genom evangelium blifvit känd, skulle vi undandraga honom denna lydning, till hvilken han har den högsta rätt, och som är vår salighet? Hans ok är ljuffigt och hans börda är lätt, Matt. 11: 30; han förläter oss synderna och gifver oss ro till våra själar, han undervisar, leder och tuktar oss genom sin Ande just så, som hvar och en af oss behöfver det, och så borttager han vår synd, renar och helgar oss

och ställer oss slutligen fullkomnade inför sin Fader. O, att vi dock helt och utan alla förbehåll lämnade oss åt honom och läte honom så härska i oss, att äfven våra hemligaste och finaste synder, de fördömdaste rörelserna af vår egenvilja, finge komma under hans inträngande dom, att de skenbart obetydligaste vattenskotten på vårt andliga lifsträd komme under hans grundligt rensande knif! Ty låtom oss icke förgäta det: han är oss gifven att borttaga synden själf, icke blott dess skuld och straff, och den, som vill tillhöra honom, han måste vara ense med honom däri, att allt, hvad synd heter måste bort."

Johannes hänvisar sina lärjungar till Jesus. Ja, det är den högsta, den saligaste uppgift en evangelii förkunnare har, att få peka på Jesus och visa alla till honom. "All vår predikan bör vara ett: Se Guds Lamm! för våra åhörare." Käre läsare, vänd dig helt till Jesus: hän gif dig helt åt honom. Har du synd? Den vill han förlåta och rena dig från all orättfärdighet. Är du svag? Låt honom vara din starkhet. Ser det mörkt ut för dig? Han vill vara ditt eviga ljus. Kan du ej se vägen framför dig? Låt honom leda dig, så går du ej vilse. Han visar icke bort någon. Han försummar sig ej, han tröttnar ej. Han ropar till alla: "Kommen till mig. I alla, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder." Om detta Guds Lamm skrifver Petrus: "Vetande, att I icke med förgängliga ting, silfver eller guld, hafven blifvit återlösta från edert fåfängliga, fäderneärfda leverne, utan med Kristi dyra blod, såsom ett felritt och obesmittadt lamms." 1 Petr. 1: 18, 19.

"Se Guds Lamm! Johannes säger, då han ser hvar Jesus går. Se hvad förmån stor han äger, han på Jesus peka får, får oss visa till Guds Lamm, som där vid Jordan går fram, bär hos sig en kärleks källa, som gör själar evigt sälla."

M. L. L.

Jesus i Getsemane.

Min själ är bedröfvad intill döden — —. Min Fader, är det möjligt, så gånge denna kalken ifrån mig; dock icke som jag vill, utan som du vill. Matt. 26: 38.

Här inbjudas alla syndare på jorden att se en syn, på hvilken de saliga änglaskarorna i himmelen, hvilka dock på nära håll se Guds under, måste hafva lust att se ned, 1 Pet. 1: 12 såsom på det största af Guds millioner under. Och du, om du vill se denna syn, drag din förnuftsvisdoms skor af dina fötter, ty rummet, där du står uppå, är ett heligt rum; här i Getsemane bor visserligen Gud i den djupaste, omätligaste förnedring.

Allt hvad här sker, allt hvad här ropas och bedes, det göres allt för din skull, o syndare. Se först tillbaka på hvad Adam och i honom du och hela människosläktet gjorde i paradiset lustgård, då Guds, den heliges, bud första gången af människa bröts; se tillbaka på den Guds dom, som dref Adam och med honom dig och hela släktet ut från lifvets, fridens och salighetens paradiset ned i vredens, förbannelsens och dödens öken; se tillbaka på ängeln med det bart huggande svärdet; se äfven på det första Guds löfte om förlossning och frälsning; rikta ock din blick på ditt eget hjärta, som genom din delaktighet i fallet är vordet en alla synders lustgård; erinra dig jämväl de många ställen, där du sväfvat ut i allehanda synders lust och yra; betänk, hurledes genom dina och dina likars synder hvarje fläck och vrå af jorden är vorden en syndens och dödens ödemark. Och sedan du kastat en allvarlig blick tillbaka härfpå, så vänd ditt öga till honom, som ligger på marken i Getsemane —.

När vi allvarligt beskåda Jesu själslidande i Getsemane, så måste vi se, att det var endast Gud, som kunde slå sådana slag, att de kändes så djupt af honom, som var Gud och människa i en person. Människor voro allt för svaga, till och med de hårda judarna och de hårdaste romerska krigsknektarna voro allt för veka att slå de slag, hvaraf Jesus led så, som han under sitt lidande med starkt rop och tårar betygar, att han led. För öfrigt nämner Guds ord ingen människa, som slog vår ställföreträdare i Getsemane. Det är sant hvad våra fäder sade: "Jesus

lider hos sin himmelske Fader i Getsemane." Ännu mer, det är sant, hvad Jesus själf säger i Matt. 26: 31: det är skrifvet: jag skall slå herden. Och detta sade Jesus jüst vid sin ingång till sin himmelske Fader i Getsemane, därmed förklarande, hvad slags lidande han skulle lida. Och de människoslag, som du sedan ser under Jesu lidande, äro blott den yttre svaga bilden af detta: *Jag skall slå*. Det var Guds lags förbannelses slag Jesus utstod, *då han vordt en förbannelse för oss*. Det var hela den obeskrifliga, öfver våra synder fällda Guds doms slag Jesus led, då han vordt betagen af en mäktig stor ångest, ty han var *i ångest och dom*, emedan han vordt tagen utur ångest och dom. Es. 53. Hvad vore det för värde i Jesu lydnad intill döden, ja, intill korsets död, om det hade varit endast människors dom, för hvilken han vordt lydig? Till sin Fader beder han i Getsemane, icke till människor. "*Min Fader, är det möjligt?*" Hvilken fråga! Sätt ett mångfaldigt *Sela* här och stanna. "Icke som jag vill, utan som du vill." Märk: som *du* vill, o Fader. Jesus talar ej i sin bön om judarnes eller Pilati vilja, utan om Faderns vilja. Men hvarför talar då skriften så mycket om att Kristus skulle lida *af de äldste och af de skriftlärde och af de öfversteprästerne*? Hvarför ropar Petrus till judarna: I hafven korsfäst härlighetens Herre? Därmed borttager icke skriften kraften och betydelsen af de ord, som säga, att Kristus vordt af Gud slagen, utan hon vill med sådana *af* bevisa, att de synder och de syndare, *för* hvilka Kristus led, voro gräsliga Messias-mördare. —

Här i Getsemane skall du ock se det undret om Guds rättfärdighet, att det är både en rättfärdighet, som *straffar och slår*, och en rättfärdighet, som är lydig intill döden, ja, intill korsets död. — — Här i Getsemane är det du skall lära, hvad det vill säga, att Kristus var gjord *under* lagen och att all världens alla synder lägo på honom, så att han vordt gjord *till synd* och var *brottslig inför Gud* för all världens synd. Han själf blef en förbannelse, blef näpst och plågad för våra synder, men förlossade mig och dig från förbaunelsen och näpsten, på det vi skulle frid hafva.

Hvad säger du, arme syndare, är

det icke nog till din frälsning? Kan du låta bli att falla i din Frälsares famn? O. O.

Fastlagstoner.

Luk. 23: 34.

O. J. S.

"Ibland ogärningsmän vordt han räknad." Es. 53: 12. "Och de korsfäste med honom två röfvare, en på hans högra och en på hans vänstra sida." Mark. 15: 28. Dessa ogärningsmän äro våra representanter, de äro våra ombud på Golgata berg. Det var våra synders galla, som fyllt den kalk, Kristus på korset måste tömma. Därför måste han varda räknad ibland ogärningsmän. Likväl glänsa öfver hans hufvud i den renaste oskuld på alla världsspråk de orden: *Jesus, judarnes Konung*.

"Men han blef sargad för våra öfverträdelser och slagen för våra missgärningar; näpsten lades uppå honom, att vi skulle hafva frid och genom hans sår blefvo vi helade." Es. 53: 5. "Han blef pinad och plågad och han upplät icke sin mun. Lik färet som föres till slaktning och lik ett lamm, som tiger för dem, som klippa det, så upplät han icke sin mun." Es. 53: 7. Men han bad: "Fader, förlåt dem, ty de veta icke hvad de göra." Luk. 23: 34. Makalösa kärlek! *Fader förlåt dem!* Jesu bön på korset gäller alla, som korsfäste honom, d. ä. alla syndare på jorden. *Fader förlåt dem!* Här, vid Jesu kors lära vi, huru vi skola komma i besittning af syndernas förlåtelse, nämligen att vår syndabärare träder fram och skaffar den åt oss.

Låt oss dröja vid Jesu kors, till dess våra synder också äro utplånade genom förlåtelsens nåd. Ja, där skola vi ock lära, huru äfven vi skola förlåta. Vi skola vid Jesu kors äfvenledes lära oss, hvad synden är, ty det är den, som mördade kärlekens Herre, att vi nu jublande kunna sjunga:

För mig sitt lif, sitt dyra blod han ville icke spara,
att för den dom, mig förestod, jag skulle tryggad vara.
Han blef hos Gud min löftesman.
Uti hans död min synd försvann,
så är jag frälsad vorden.

Ett sådant skönt resultat af vår grymma synd emot Jesus kan icke vara annat än ett stort och härligt

Guds verk. Betrakta därför här, huru den gudomliga och allsmäktiga barmhärtigheten öfvervinner synden och utaf denna styggelse på korset skapar en frälsning, som skall fylla himlarna med ett evigt lof.

Fader förlåt dem!

Detta var det första ord Jesus yttrade, sedan han fastnaglats vid korset. Han nedkallar icke hämnd öfver människovärlden, hvilket visserligen hade varit rätt och billigt, utan nåd, miskund, förlåtelse. Så kan allena sann Gud och man, Jesus Kristus, älska.

Låtom oss gifva akt på

I.

huru Jesu kärlek *håller ut*.

Jesu kärlek består däri, att han kom i världen att frälsa det, som förtappadt var, Luk. 19: 10; att han bad för sina fiender, Luk. 23: 34, och ännu alltjämt beder för oss, Ebr. 7: 25. Jesu kärlek är oföränderlig, såsom han hade älskat de sina, som voro i världen, så älskade han dem intill döden. Joh. 13: 1.

Jesus tröttnar aldrig att älska människan. Han håller ut med att älska äfven ovärdiga. På korset håller han fast i sin kärlek ända intill sista akten af människors grymhet. Att vid korset fastnagla Guds Son, som genom den heliga skrifts utsägor, genom tecken, under och nådesvälgärningar bevisat sig vara den rätte Messias, det var väl höjden af människors grymhet, men Jesu kärlek förblef lika varm, ty, beder han, Fader förlåt dem!

Jesus var nedsänkt i den dupaste förnedring, men i sin största förödmjukelse älskade han med ytterligt tålmod lika varmt som någonsin. I de osägligaste lidanden förblef han densamme älskande Frälsaren. Till korsets död älskade han människan. Därför led han allt utan klagan, arbetande för att vinna nåd åt människan, som af naturen är hans fiende

“Såsom Jesu kärlek var, aldrig någons varit har.”

Vi gifva akt uppå

II.

huru Jesu kärlek *framträder*.

Jesu kärlek framträder i brinnande bön. Detta är ofta kärlekens enda utväg. Men det finnes intet bättre och kraftigare medel till att utföra Guds kärleksafsikter än bönen. När allt annat synes fruktlöst och utan verkan, återstår ännu bönen

och den är alltid lika kraftig och oemotståndlig. Jesu kärlek beder äfven i den djupaste dödsängest.

Bönen från Jesu hjärta och bönen i Jesu namn lägger nöden fram för Gud och den nödställde under den gudomliga, allt förmående barmhärtigheten. De löften, som en sådan bön hvilar vid, äro oryggliga och gå alltid i fullbordan. Fördenskull är bönen i Jesu namn alltid verksam och bringar himlen ned till jorden med bönhörelse och frälsning.

Jesu bön på korset har en alltid gällande kraft och gäller alla människor. Det var för Jesu böns skull, som den första kristna kyrkan undfick den stora pingstgåfvan, och alla tider bor den kristna kyrkan under Jesu förböns skuggrika hägn.

Vi se

III.

hvad Jesu kärlek beder om.

Han beder om förlåtelse för öfverträdare, om nåd för syndare. Han är också den rätte mannen att bedja om nåd för syndare, ty nåden är af honom förvärfvad och vunen.

Syndernas förlåtelse är idel gudomlig nåd, och denna vill Herren Kristus, att de värsta syndare skola få och äga. Guds nåd är grunden för vårt sanna väl. När denna nåd får rum i våra hjärtan, då förlätas alla synder; de utplånas och tillintetgöras. Denna nåd framspringer från Jesu kors. Hans sår, ångest och död äro de flödande nådekällorna, som räcka till för alla, och om Jesu Kristi Guds Sons blod heter det, att det renar från all synd.

Utän denna nåd är allt förbi; vår ånger, tro, gudsfruktan, gudstjänst och fromhet är endast ett gveckel och narrverk, utan att Guds nåd får inkomma uti, förnya och omskapa våra hjärtan.

Misströsta därför icke; det är Kristus själf, som beder och som beder för sina mördare under själfva den grymma handlingen. Han beder icke om ett litet stycke nåd eller förlåtelse för den eller den synden, utan att du — så väl som alla syndare — skall få *all* Guds nåd, och att *alla dina synder* skola dig förlätas.

Vi gifva vidare akt på

IV.

huru Jesu kärlek *varnar*.

Det finnes en gräns för allting. Guds nåd är evig och omätlig, men det gifves likväl en gräns för syndaförlåtelsen. Guds ord vet om så-

dana, som äro odugliga till tron. De ha visserligen icke utplånat nåden och gjort den oduglig, utan de hafva gjort sig själfva odugliga för nåden. Det är därför hos sig själf människan kan sätta gränsen för Guds nåd. Människan kan synda så länge och motstå den Helige Ande, till dess Gud måste borttaga sin nåd. Då heter det om sådana: “Ve dem, när jag ifrån dem viken är.” Os. 9: 12.

Guds nåd är icke någon framtids-gåfva, så att det är säkert, att den, som icke nu vill mottaga nåden af Gud, längre fram skall finna den bortstötta nåden stå sig till buds. Nej, Gud har nåd och förlåtelse nu åt dig och alla syndare. “I dag är den behagliga tiden, i dag är salighetens dag.” Herren har aldrig lofvat att vänta på någon två, tre eller flera år. Gud är villig att gifva nåd nu och förlåta syndare, och detta är just hvad vi nu behöfva. Lämna därför din sak i Jesu hand. Hans bön: “Fader förlåt dem” frambäres äfven för dig, och hans bön är evigt gällande. Din sak skall han uträtta till din fulla och eviga belåtenhet.

Vi gifva slutligen akt uppå

V.

huru Jesu kärlek *undervisar oss från korset*.

Herren Kristus tyder sina bödlars grymma gärning till det bästa. “Fader förlåt dem, ty *de veta icke hvad de göra*.” Sålunda nästan urskuldade han dem. Han bar en djup och innerlig barmhärtighet, icke för deras synd, men för dem själfva, och han vill för ingen del, att synden, hur vederstygglig och afskyvärd hon vara må, skall vara något hinder för människans frälsning. Detta samma sinne och hjärtelag vill han skänka äfven sina trogna, att de däri må öfva sig alla dagar, att de likasom han, må tyda alla lidanden och föregelser, som tillfogas dem af de otrogna, till det bästa, och af hjärtat förlåta dem det största onda samt bedja för dem intill lifvets slut, ty så gör Jesus själf. “Så väpnen ock I eder med samma sinne.”

Må vi noga betrakta vår Frälsare, ty ju mer vi lära känna honom, desto mer skola vi äfven likna honom, och fördenskull Gud bli ärad och prisad. Må Jesu ljufva bild intryckas i vår själ, så att den aldrig må utplånas.

“Du dig hafver sänkt i nöden,
lidit allt med fålamod,
smakat ock den bittra döden
och för mig gjort saken god.
Att jag bland Guds barn må täljas,
ville du så svåra kväljas.
Pris och ära vare dig,
Herre Jesu! innerlig.

“Förlåt dem, Fader! säger du,
de veta icke hvad de göra.
Fäll samma bön för mig ännu.
Må jag min svåra synd begråta
och, såsom du förlåter mig,
min ovän utan flärd förlåta
och i mitt hjärta likna dig.”

Det hemska köpsläendet.

Hvad viljen I gifva mig, för att jag skall förråda honom åt eder, Matt. 26: 15. När Judas tog detta hemska och afskyvärda steg, hade han tagit andra förut. De uppenbara synderna föregås vanligen af hemliga. Äfven på syndens väg går det från det mindre till det större. Hos Judas visade sig väl då och då tecken till ett oredligt sinne, Joh. 12: 4, 5, men detta förstod han att dölja. När Herren Jesus gick honom så nära, att han tydligt förstod, att han var känd, då drog han sig undan och sökte det sällskap, där han kunde visa hvem han var. Detta gjorde han på det mest häpnadsväckande sätt. Var det girigheten eller var det hämnden, som dref honom att taga det ödesdigra steget? Möjligtvis var det båda. Den forne lärjungen var nu bland Jesu fiender. Där skulle han utmärka sig och på samma gång bereda sig själf en vinst. Brände Jesu kärlek ännu hans samvete, så måste hvarje sådan känsla döfvas, hvarje band slitas och om möjligt minnet af hvarje kärleksbevisning utplånas. Judas hade slitit sig helt lös från Jesus och lärjungakretsen, men därför var han ej sin egen. Mörkrets furste dref honom hejdlöst framåt. Intet kunde vara önskligare för Jesu fiender, än att “en af de tolf” skulle förråda honom. Det af Judas gjorda anbudet antages därför med synnerlig skadeglädje.

Vi rysa vid tanken på Judas. Det synes oss så otroligt, att en Jesu lärjunge skulle kunna så förhärdas och glömma all den kärlek, för hvilken han varit föremål. Men därmed må vi väl besinna, att sådan är syndens och ondskans art i alla tider. Äfven i våra dagar finna vi Kristi och hans kyrkas bittraste fiender bland affallna kristna. Dessa hafva de farligas-

te vapen i sina händer, då de i sin skadeglädje förvränga och förlöjliga, hvad de af kristendomen hafva erfårit. De hafva sålt sig själfva åt ondskan och kunna utan betänkan- de smäda Herren Jesus, hans ord, sakrament och församling för vida mindre ersättning än den som Judas betingade sig. I denne Jesu lärjunge hafva vi för alla tider ett varnande exempel. Den som vill höra Herren till och tjäna honom, han låte det vara sitt allvar. Den, som står, se till, att han icke faller.

Den viktiga resan.

En rik och högt uppsatt man låg sjuk. En morgon utbredde sig bland hans underlydande det ryktet, att han dött. Då man omtalade detta för en neger, frågade denne: “Hvart har han då tagit vägen?” “Till himmelen”, svarade den tjänare, som omtalat ryktet. “Det vill jag icke tro”, svarade negern, “det är omöjligt.” “Hvarför det?” inföll åter tjänaren. “Jo”, fortfor negern, “det är en mycket lång väg till himmelen, och då min husbonde ännade göra en lång resa, brukade han alltid långt förut tala därom och göra förberedelser därför. Men aldrig hörde jag honom tala om himmelen eller göra några förberedelser för resan dit, därför kan han icke hafva farit dit.”

Den mäktige mannen dog icke den gången, utan tillfrisknade småningom. Man berättade för honom dessa negerns ord, hvilka gjorde så djupt intryck på honom, att han ifrån den dagen började bereda sig för den viktiga resan till det land, därifrån ingen återkommer.

Den resan skall äfven du göra. Uppfylles din själ af tanken därpå? Gör du några förberedelser därför?

Kyrkliga nyheter.

Seattle. Döden har åter gjort besök i vår församling. Mrs Helena L Sjöblad insomnade i Herren Jesus söndagen den 18 februari i en ålder af 73 år och 13 dagar. Hon föddes i Skellefteå, Vesterbottens län den 5 febr. 1833. Med sin man kom hon hit 1888 och inträdde samma år i församlingens gemenskap. Hon var en skicklig barnmorska, utexaminerad från Sverige och arbetade helst i det kallet, tills hon af ålderdomsvaghet blef oförmögen. Hon efterlämnar en son och tre döttrar, en

stor skara barnbarn och en mycket stor skara vänner och bekanta. På senare tiden aftogo hennes själskrafter, i synnerhet hennes minne, ganska mycket. Hon måste senare året vårdas som ett barn. Hon hade en innerlig kärlek till Herren och hans ord och sakrament. Så länge hon orkade var hon en Hanna, “som aldrig var borta från templet”, då hon kunde infinna sig. Gud vare tack för hennes sköna exempel. Hemma, hemma få vi mötas.

* * *

Everett, Wash. Kvinnoföreningen i Everett firade Washingtons födelsedag med en fest i kyrkan den 22 febr. Ett godt program utfördes, i hvilket följande deltog:

Orgelsolo af orgelnisten, herr Berthold Lindgren, tvenne sångnummer af församlingsskören under herr Telander Nelsons ledning, en duett af fruarna Lindgren och Hoogner deklamationer af fruarna Hoogner och Johnson, samt trenne nummer af den svenska sångföreningen i Everett o. s. v. Programmet utfördes på ett anslående sätt och mottogs med stor tillfredsställelse af publiken. Det hela avslutades med den oombärliga kaffeserveringen. Mycket folk var närvarande och behållningen för aftonen var uppmuntran- de.

I Bothell kommer 8 unga att konfirmeras den 4 mars. Sex af dessa tillhöra en missionsplats några mil från Bothell, där ännu ingen församling finnes. Dessa hafva alla läst på engelska, men förstå och läsa svenska, så att de kunna utan hinder tillhöra våra svenska församlingar. Kommer den nu påtänkta järnvägen att draga igenom dessa trakter, torde vi snart få en församling i Fernwood och den lilla kämpande skaran i Bothell torde få en välbehöflig tillökning.

I Cedar Home samlas vårt folk mycket troget och mangrant en gång i månaden. Men vi äro husvilliga i själfva verket. Vi hade hyrt adventisternas kyrka, men blefvo behandlade där vid jultiden, så att vi kunde icke fortsätta att samlas där mera. Adventisterna själfva äro icke många nog att behöfva en kyrka, men partinitet blef för starkt, då de hörde att vi predikade, att Kristus har friköpt oss från lagens salighetsvillkor. Metodisterna bjödo oss samlas i deras kyrka, men ehuru vi äro tacksamma att så göra, är det dock

klart, att det icke tillfredsställer vårt behof. Vi behöfva en egen lokal, men äro icke i stånd att anskaffa en sådan, utan andras hjälp. Men till hvem skola vi då vända oss?

* * *

Ärade redaktör af COLUMBIA.

Litet eller intet höres från denna plats, vår lilla församling är dock verksam. Under det flydda året, ha vi haft predikobesök af vår pastor B. S. Nyström. Söndagsskola har hållits hvarje söndag, där rätt många barn undervisats. Söndagsskolan höll sin julfest den 28 dec, och kyrkan var till sista plats fylld af uppmärksamma åhörare. Kyrkan var skönt dekorerad, barnen utförde sina stycken efter bästa förmåga, pastor B. S. Nyström höll ett anslående tal till föräldrar och barn öfver ämnet: "Tag detta barn och amma mig det upp, jag vill löna dig", 2 Mos. 2: 9, hvarvid äfven en liten julgäfva öfverlämnades till pastorn. Hvarefter pastorn i missionsförsamlingen höll ett passande tal och gaf tänkespråk. Mr C. A. Lindgren har på ett förtjänstfullt sätt skött sin plats som söndagsskolföreståndare i 1 år. Själft saktmodig och fridsam ägde han barnens kärlek och förtroende, och det var därför med sorg vi erforo att han på det bestämdaste undanbad sig återval. Församlingen höll årsstämma den 13 jan. Till sekreterare återvaldes A. W. Anderson, till diakon återvaldes C. P. Erikson, till trustee A. Staffanson. Till söndagsskolföreståndare valdes Frank Staffanson och till vice, miss Emily Johnson. Rapporten upplästes från söndagsskolan, kvinnoföreningen, unga flickornas syförening samt ungdomsföreningen, och allt höres uppmuntrande. Denna lilla församling är helt ny, men går säkert en god framtid till mötes. Tvenne familjer, som nyss anlände hit från Dakota, inlämnade sina betyg och förenade sig med församlingen. Powell Valleys skönhet, och goda jordmän, de små täcka hemmen, dess goda vägar samt elektrisk spårvägsförbindelse med Portland, och allt gör, att "den som det landet en gång sett, han längtar dit igen." Det enda som håller många tillbaka, är, att landet är dyrt, men dess läge och beskaffenhet gör att landet stiger i pris onpphörligt. Mätte ock desslikes COLUMBIA tillväxa på det nya året.

En hälsning till COLUMBIAS läsare
M—E A—ST.

Bellingham. Vid den årliga kyrkostämman valdes J. A. Anderson till diakon för tre år, och Nels Anderson till trustee för tre år. Frank Lind valdes till församlingssekreterare och mrs Gust. Linden till organist. Till vice söndagsskolföreståndare invaldes Aug. Helgren.

Vid tal om att flytta kyrkan, har vid extra stämma beslutats, att på grund af den stora omkostnaden, som flyttningen skulle kräfva, församlingens trustees få i uppdrag, att snarast möjligt uppsöka en lämplig plats för kyrkobygge på nordsidan och rapportera därom till församlingen vid extra stämma.

En syförening har bildats på nordsidan. Mrs P. B. Anderson är ordförande och mrs A. G. Wickman kassör. Syföreningen på sydsidan valde miss Maria Nelson till ordförande och mrs Nels Anderson till kassör.

* * *

Clearbrook. Vid den årliga kyrkostämman blef Emil Larson återvald till sekreterare, Otto Swenson till diakon för tre år och Carl Lovén till trustee för tre år. Miss Olga Johnson valdes till församlingens organist och mrs Andrew Larson till söndagsskolföreståndare. Syföreningen har varit mycket verksam och är som på många andra platser stödet i församlingsarbetet.

* * *

1 Ferndale hålles gudstjänst den fjärde söndagen i hvarje månad kl. 2 e. m. Syföreningen håller möte den andra onsdagen i hvarje månad kl. 2 e. m. Vid kyrkostämman blef mr Swanson vald till diakon för tre år och B. Torell till trustee för tre år. John Johnson invaldes till församlingens sekreterare och miss Helga Torell till organist.

* * *

Truy, Idaho. Lördagen den 17 febr. ägde en öfverraskning rum härstädes, i det att fröken Hilda Olsson blef föremål för en vacker hyllning af Concordia-föreningens medlemmar. Fröken Olsson har tjänat nämnda förening under dess tre-åriga tillvaro som orgelnist, och i gengäld samt som en uppmuntran ville man på detta sätt uttrycka sin tacksamhet. Som minne öfverlämnades åt festföremålet ett guldband och äfven en liten summa pengar.

Marshfield, Ore. Söndagen den 11 febr. hälsades tre nya kommunikanter välkomna till vår församlings gemenskap. Hjärtligt välkomna! Flera väntas.

Kvinnoföreningens möten hafva varit väl besökta på det nya året.

Pastorala förrättningar.

VIGDA.

Af pastor J. Jespersion
den 15 febr.: Simon McDonald och Stella M. Blunt, båda från Tyler, Wash.;
den 17 febr.: Johan Albert Swanson och Marie M. Sivertson, båda från Spokane;
den 20 febr.: Gustaf Lawson och Maja Ringquist, båda från Spokane.
Af pastor Martin L. Larsson:
den 3 febr.: Ernst Brelin och Amanda Euson, båda från Monroe, Wash.;
den 7 febr.: George F. Worthen och mrs Emma C. Carlson, båda från Seattle;
den 10 febr.: Emil Johnson och Mary Erickson, båda från Burnett, Wash.
Af pastor Rubert Swanson:
den 24 febr.: Alfred Miller och Petra Kreg, båda från Vancouver, B. C.

DÖPTA.

Af pastor Martin L. Larsson:
den 18 febr.: Theodore Raynold, son till mr och mrs Theodore Grahm, Manette, Wash.;
den 25 febr.: John Swan, son till mr och mrs H. E. Turner, Seattle (medlemmar).
Af pastor B. F. Bengtson:
den 1 febr.: Elsie Henrietta, dotter till mr och mrs John Eckhoff, North Bend, Ore.
Af pastor V. N. Thoren:
den 20 febr.: Ruth Mathilda, dotter till mr och mrs Charles Olson, Fernwood, Wash.
Af pastor Rubert Swanson:
den 14 febr.: Oscar Harry, son till mr och mrs John Anderson, Revelstoke, V. C.;
samma dag: Arvid Hilmer, son till mr och mrs Möller, Revelstoke, B. C.

JORDFÄSTADE.

Af pastor Martin L. Larsson:
den 11 febr.: Carl Johan Holm, 31 år, Seattle;
den 17 febr.: Ella Mathilda Swanson, 4 år, Seattle;
den 21 febr.: mrs Helena Sjöblad, 73 år, Seattle (medlem).

Columbia,

officielt organ för Columbia-konferensen, utgifves den 15 i hvarje månad af Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

Redaktörer:

Pastor B. S. Nyström.

Pastor N. J. W. Nelson.

Prenumerationspris:

För helt år i förskott.....50 cents.

För helt år till Sverige.....65 "

OBSERVERA!

Å den å tidningen eller omslaget fastklustrade adresslappen angifves, till hvilken tid tidningen är betald. Om detta datum är lika med eller äldre än det å löpande nummer, så betyder det, att prenumerationstiden är utlupen, och att prenumerationen bör förnyas.

Då enskild prenumerant insänder sin afgift, erhåller han ej skriftligt kvitto, utan datot å adresslappen framflyttas.

Vi bedja, att man benäget underrättar oss, om tidningen icke kommer regelbundet, och om möjliga misstag och oegentligheter.

Konferensens ämbetsmän.

Pastor M. L. Larson, ordförande.

911 Stewart st., Seattle, Wash.

Pastor Gustaf E. Rydquist, sekreterare,

1717 Franklin ave., Astoria, Oreg.

Pastor C. J. Renhard, kassör,

560 Rodney Ave., Portland, Ore.

Från hvarje steg på vår Frälsares vandring upp till Golgata höres ett eko: Detta steg toges för dig; och vid hvart och ett af dessa steg höres från den troendes innersta hjärtdjup en tacksanhetens suck: Detta steg tog han för mig. För mig, för min skull äro de ord, som utgöra själfva nyckeln till den rätta uppfattningen af Kristi lidande. Får man ej, kan man ej själf stå såsom föremålet för den lidande kärleken, så saknar detta lidande sitt egentliga mål. Det kan då på sin höjd blifva martyrens men ej försonarens lidande. Var det ej för mig, för min skull, för att frälsa mig från synden och den eviga fördömsen, som Herren Jesus led och dog, då äger jag ej någon borgen för hopp om evigt lif, ingen tröst mot samvetets anklagelse och lagens dom. Men det var för min skull, som Herren Jesus led och dog, det var mina synder, min omätliga syndaskuld, som han bar, och som tryckte honom ned i lidandets djup samt förde honom upp på korset. I fasthållandet af att allt, hvad vår Frälsare såsom Människosonen var och led, var och led han såsom vår Försonare, för vår skull och till vår frälsning, ligger

vårt evighetshopp och vår hjärte-tröst mot döden och domen. Tron ser i "Smärtornas man" vår store öfverstepräst, vår medlare och försönare, som offrat våra synder i sin lekamen, då han gaf sig till ett skuldoffer och blef lagens ände till rättfärdighet för hvar och en som tror. Den troende själen sjunger därför i salig förvissning: "Han fullgjorde, hvad jag borde, och blef min rättfärdighet", eller: "Vi hafva förlossning genom hans blod, syndernas förlåtelse efter hans nåds rikedomar." Beträktandet af Kristi lidande är därför den troende själens angenämaste vandring i Guds örtagård, där hon plockat evighetsblommor till lif och hälsa. Hon äger sina saligaste stunder på jorden, då hon i stillhet får sitta ned vid korset och beundra den kärlek, som visar sig i hvarje drag af vår Frälsares lidande och fröjdar sig hjärtinnerligt däröfver, att hon är föremålet för denna kärlek. L.

I den bön, som vår Frälsare bad under sitt lidande: "Fader, ske icke min vilja utan din", uttrycker han sin fullkomliga själfuppoffring och undergifvenhet under Faderns vilja. För honom fick ej nåd gå för rätt, om han skulle blifva vår Frälsare. Han måste betala det, han ej röfvat hade. Vår syndaskuld och lagens dom hvilade öfver honom och han måste taga det straff, som vi hade förtjänt att lida. Det var Guds eviga frälsningsråd, som måste utföras, och till detta hörde enfödde Sonens lidande och död, hvarför ingen eftergift, intet afprutande kunde ske. Och huru bittert lidandet än blef, höra vi Människosonen ej klaga, endast sucka: Ske din vilja. I hans stilla undergifvenhet och lydnad intill döden se vi den rätta laguppfyllelsen. Han, som var lagens Herre, vardt gjord under lagen, på det att han skulle förlossa oss från lagens förbannelse och gifva oss barnskapet, han vardt gjord till synd, på det att vi skulle varda Guds rättfärdighet i honom. Under denna syndens och lagens hemska dom, då dödens fasa och helvetets ångest grepo honom, ropade han blott desto innerligare: "Fader, ske icke min vilja utan din", och "han blef bönhörd, ty han höll Gud i vördnad".

Denna bön, bönen framför alla böner, är ock vår, den är förutsättningen för bönhörelsen. När vi nal-

kas Gud i bönen, böra vi vara väpnade med Kristi sinne, med den stilla, själfuppoffrande undergifvenheten under Guds goda behag. Uteblifvandet af mycken bönhörelse har sin grund i brist på det rätta undergifna sinnet för Guds vilja. Vi uppmuntras till bön, och vi hafva de allra dyrbaraste löften om bönhörelse. Denna gifves oss dock efter våra verkliga behof och ej efter vårt eget förmenande. Vår himmelske Fader ser, hvad vi behöfva, och det gifver han oss i rätt tid. Må vi därför barnsligt och med tillförsikt bära våra bekymmer och lidanden till Gud i bön men ej föreskrifva honom tid och sätt för att hjälpa. Den sanna bönen är bön om undertryckandet af den egna viljan, på det att Guds goda och behagliga vilja må ske. Fader, ske icke min vilja utan din.

L.

Kristi kors är medelpunkten i våra passionsbetraktelser. I desamma närma vi oss steg för steg det underbara Golgata, där vi få stanna framför det kors, på hvilket han, som "bar våra synder på sin kropp upp på trä", ljutit den smädefullaste död för vår skull. Vi häpna af beundran öfver den kärlek, som där visat sig starkare än döden, då vår Frälsare gaf sitt lif till försoning för våra synder och dog, rättfärdig för orättfärdiga. Från detta kors strålar oss tillmötes både Guds rättfärdighet och nåd, då det var där Gud försonade världen med sig själf. Vårt allfall från Gud, våra synder kräfde det försoningsoffer, som frambars, då Guds enfödde Son offrade sig själf till en försoning, som evigt gäller inför Gud. Huru hemska och förskräckliga äro ej våra synder, då vi betrakta dem på Kristi kors! Där se vi honom, som af ingen synd visste, gjord till synd, och lida det straff, som vi med våra synder hafva förtjänt att evigt lida. Herren Jesus blef sargad för våra missgärningars skull och slagen för våra synders skull, näpsten låg upp på honom. Herren ville alltså slå honom med krankhet, att när han gifvit sitt lif till skuldoffer, skulle han få säd och Herrens uppsåt skulle i hans hand hafva framgång. På korset se vi således Guds uppsåt, hans eviga frälsningsråd, fullbordadt. Där är vår syndaskuld betald, vår missgärning försonad och den eviga rättfärdigheten framhafd.

Således hafva vi förlossning genom Jesu blod, syndernas förlåtelse efter hans nåds rikedom. Från korset flödar till oss den rikaste nåd och välsignelse, ty på detsamma varns förlossning från lagens dom och förbannelse, där blef döden uppslukad i seger. Därför stanna vi vid detsamma ej blott fulla af häpnad och bäfvan utan äfven med den innerligaste tacksamhet, ty "nu är botad all den skada, som oss syndafallet gjort." L.

Bland Jesu lärjungar utmärker sig Petrus framför de andra. Vid mera allvarliga tillfällen förde han ordet ej blott å sina egna, utan äfven å medlärjungarnas vägnar. Han var liflig och lätt hänförd, och på grund däraf kännetecknades hans framträdande af en viss djärfhet, som stundom frammanade mot honom Mästarens allvarliga tillrättavisning. Petri liflighet förekommer oss nästan afundsvärd, men när vi då märka, till hvilka öfvergrepp den förledde honom, blir den oss mindre önskvärd. Petrus var framför andra bekännaren, men han blef ock framför de öfriga förnekaren. Det ena så väl som det andra synes hos honom vara mindre öfvervägdt, han var stundens eller ögonblickets man, som ej sällan lät sig ledas af känslan till det, som han sedan fick bitert ångra och begråta. Petri fall, hans förnekelse af sin Frälsare, var häpnadsväckande. I ett ögonblick hade "klippan" lossnat från sitt fäste och höll på att falla ned i afgrunden; men endast en blick från honom, som den olycklige lärjungen hade bedyrat, att han ej kände, var nog för att hejda honom i hans fall. Hvem mäktar att fatta innerligheten af den märg och ben genomträngande kärleksblicken, då Jesus såg på Petrus? Denna blick vittnar om idel ömhet för den fallne lärjungen, den smälter den is, som lägrat sig omkring hjärtat, och Petrus begråter sin synd. Hemskt var fallet, men upprättelsen blef underbar. Äfven Petri svåra förnekelse låg på honom, som allas synder bar, och han hastade till den fallne lärjungens räddning. Så vemodfullt detta drag i Jesu lidande förekommer oss, så trösterikt är det för nödställda själar, då de hafva öfverilat sig och fallit i någon synd. Det vittnar på det allra tydligaste därom, att Jesu hjärta brister af förbarman-

de äfven mot de fallna, att ingen synd är så stor, att hon ej kan förlätas, då nåd och förbarmande sökes för desamma. Petri fall står varnande: Den, som står, se till, att han ej faller; men den, som råkat att falla, må ej blifva liggande i sitt fall och förgås i sina synder. "Mina barn", skrifver Johannes, "I skolen icke synda, men om någon syndar, så hafva vi en försvarare när Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig, och han är försoningen för våra synder, icke allenast för våra utan för hela världens." L.

Till våra läsare.

Till dato har blott ett 70-tal af våra ärade prenumeranter insändt prenumerationsafgiften för innevarande år. Vi bedja eder därför än en gång så bevekande som i vår förmåga står: Insänden *genast* det lilla beloppet! Det är blott 50 cents. Och I, som ären i skuld för ett eller flera år tillbaka, varen snälla och betalen dessa skulder. Vi behöfva penningarna för att betala för tidningens tryckning, och därtill åtgå många 50-centare för hvarje månad.

Gifven ock akt på följande: *Sänd inga prenumerationsmedel till Augustana Book Concern!* Sagda firma undanber sig besväret att mottaga dylika medel för COLUMBIAS räkning. *Allt som rör denna tidning, rare sig det är penningar eller material för tidningens innehåll, bör, tills vidare, adresseras till pastor N. J. W. Nelson, Moscow, Idaho.*

Jesu tårar.

"Och då han kom närmare och fick se staden, grät han öfver honom och sade: Ö, att ock du visste, och det i denna dag, hvad din frid tillhörer! Men nu är det fördoldt för dina ögon." Luk. 19: 41, 42.

(Mel.: Sv. ps. 89).

Du grät, o Jesu, öfver mig, att jag den tid ej kände, då du till mig så mildelig med lifvets nåd dig vände. Jag stod där kall mot kärlek all och kunde dig förglömma.

Ditt smärtefulla anlete, af häftig sorg bedröfvadt, jag ville icke längre se, mitt hjärta var bedröfvadt, jag lopp med hast till synd och last, mig ingen hejda kunde.

Jag led därvid — en syndens träl jag hjärtat för dig stängde. Med djupa kval i fridlös själ jag fast vid världen hängde, och lustans brand till afgrundsrand mig snart och säkert förde.

Men, Jesu kär, du stod doek kvar vid hjärtats dörr med tårar, och sådan kärlek vunnit har. Min trolöshet mig sårar, med blygd och skam jag kan ej borta blifva.

Så tag, o Jesu, mig emot, förlåt mig synder mina, gör verklig sann min sena bot, upptag mig bland de dina, då skall ock jag från dag till dag din kärleks lärar prisas.

Människan spår, men Gud rår.

Aftonen innan Napoleon drog ästad på sitt världsberömda krigståg till Ryssland, berättade han för en högtstående dam sina planer i en så högmödig ton, att hon ovillkorligen utbrast: "Sire, människan spår, men Gud rår." "Min fru", svarade kejsaren, "jag gör mina planer, och jag utför dem också."

Några månader därefter visade det sig, hvad människotankar kunna uträtta. Napoleon med sin stolta här var på flykt, hans krona var förlorad och han själf landsförvist. — Men hvad Napoleon tänkte i stort, detsamma tänka ännu i dag många människor i fråga om hvardagliga ting. Vi må reda oss själfva, heter det, vi skola själfva öfvervinna alla hinder, som komma i vägen för våra plauer. Gud är för sådana människor allt för aflägsen för att vilja och kunna hafva med dem att göra. De trösta på sig själfva, bedja ej Gud om hjälp och anse, att han icke befattar sig med våra småsaker.

Men, käre vän, bed till Gud, att du må lära känna honom, och du skall få se, att det förhåller sig helt annorlunda. "Icke en sparf faller till jorden utan Guds vilja", och till lärjungarna sade Jesus: "På eder äro till och med alla hufvudhåren räknade." Ja, det är saligt att vara Guds barn, ty i stort så väl som i smått se vi den himmelske Faderns styrelse och ömna omsorg. Han, den allsmäktige, står vid styret, så att vi under hans hägn och beskydd kunna lefva i frid, och, hvad mera är, äfven dö i frid.

Böncång.

Värdes Herre med ditt ord
städs oss lära,
och i mörkret på vår jord
ljus beskära.

Se till dina barn i nåd,
gör dem stilla,
att de sig från dina råd
ej bortvillla.

Göm dem djup i dina sår,
i det näste,
där den arma själen får
tryggadt fäste.

Tag dem ifrån världens larm
och dess vimnel,
skydda dem invid din barn
för din himmel.

Se till dem, som häfvande
nåden söka,
lindra deras ångst och ve-
tron föröka.

Hjälp dem bygga på
din försoning,
att i lif och död de må
få förskoning.

Tag dem Jesu i din famn,
låt dem finna,
huru de uti ditt namn
frid må vinna.

Tänk också i nåd på dem,
som dig glömma
och som långt från Faderns hem
bort sig gömma.

Vilsna uppå ondan led
gå de arma
utan ro och tröst och fred;
dig förbarma!

Res de fallna "barnen" opp,
värdes åter
fägna med hugsvälans hopp
den som gråter.

Tag i nåde oss vid hand,
Allesamman,
led oss till ditt fröjdeland
lyckligt — Amen!

(Z-stj.)

F. BJÖRK.

Våra rätta stridsmän.

Det var i maj 1526. Flera af reformationens vänner voro samlade i Torgau för att rådslå om avslutandet af ett förbund till försvar för evangelii sak. Filip Melankton var också tillstädes, men han befann sig i en särskildt nedtryckt sinnesstämning på grund af stora bekymmer för den evangeliska kyrkans framtid. Under förhandlingarna blef han kallad ut, och då han skulle gå in igen, kom han att gå igenom ett rum, hvarest tre prästlastrur voro sysselsatta med att lära sina barn

att bedja för evangelii uppehållelse och framgång. Då Melankton hörde de små barnens enfaldiga böner, var det som om alla hans bekymmer hade vikit bort, och med leende ansikte inträdde han åter till sina rådplägande bröder. Då Luther, förundrad öfver den förändring, som föregått med honom, sporde om grunden därtill, svarade Melankton: "Lätom oss icke förtvifla. Herren har låtit mig se de stridsmän, som kämpa för oss. Det är våra små, hvilkas bön till Gud för vår saks framgång jag nu har hört, och Gud vill och kan ej annat än bönhöra dem."

Låt oss sträfva så mycket vi för-
må för att i våra hem och våra skolor
uppfostra många sådana strids-
män för Herrens sak, i det vi lägga
på hjärtat psalmistens ord: *Af
barns och spenabarns mun har du
upprättat en makt för dina fienders
skull till att nedlägga ovännen och
den hämndgirige.*

Har du lärt dig?

Tiden ilar, har du därvid lärt dig
uti allt fåfänglighet att se,
har du lärt att under allt som mött
dig
säga blott: O Gud, din vilja ske!
Har du lärt, hur allting vingar tar,
lärt, att ingenting kan hållas kvar?

Har du lärt dig vara nöjd och stilla
under tuktan af en Faders hand,
lärt att utan knot och klagan känna
kraften gå och svika efterhand;
lärt att dö från allt, som var dig
kärt;
lärt, hur föga allting här är värdt?

Har du lärt dig under ökenfärden,
att du är en främling blott och gäst;
lärt att allt var idel sorg och möda,
äfven då det varit har som bäst?
Har du lärt dig under stormens brus
lyfta blicken upp mot Faderns hus?

Har du lärt vid korset falla neder
under känslan utaf synd och skuld,
lärt att under frestelse och mörker
vakar öfver dig en Fader huld,
lärt, att under frestelse och mörker
är det han, som styr din lefnads-
gång?

Tiden ilar, har du därvid lärt dig
lämna allt, hvad denna jord beskär,
lärt att utan fruktan möta döden,
som för hvarje stund dig närmre är?
Har du lärt att lämna hemmet här
för det hem, som vinkar ofvan där?

Då, ja, då, med fröjd du skiljes hä-
dan,
lägger uötta vandringsstafven ner.
Pilgrimsdräkten, blott ett lån af jor-
den,

du till sist åt henne återger —
går så frigjord ifrån jämnens dal
in i himlens ljusa fröjdesal.

(Z. Stj.)

A—M.

Är ditt namn skrifvet i himmelen?

Många hafva icke sina namn
skrifna i den yttre, synliga försam-
lingens böcker och kunna likväl
framleva många år utan att allvar-
ligt betänka nödvändigheten deraf.
En och annan anser att det är något
alldeles öfverflödigt och ej för salig-
heten nödvändigt. Några tala och
handla så, som vore det rent af hin-
derligt till salighet att stå skrifven
i den synliga församlingen. Kan
man då vara skrifven i himmelen,
utan att vara medlem i den stridän-
de församlingen? Har Guds nåde-
rike på jorden ingen betydelse för
människans salighet? Jo, ty Her-
ren säger att det som bindes på jor-
den, det varder bundet i himmelen,
och det som löses på jorden, det var-
der löst i himmelen.

Några säga sig ej vilja vara med
i den synliga kyrkan, ty där finnas
så många som bekänna med mun-
nen, men i hjärta och lif förneka sin
tro. Därmed säger man sig vara
bättre än andra och om så är, huru
stort är icke behovet af sådana med-
lemmar i hvarje församling, som
kunna vara sina medmänniskor ett
föredöme i tro och vandel. Blott
man icke är ett själfgjordt helgon,
som saknar andens fattigdom. Hur
det nu är, så äro vi ej ansvariga
blott för oss själfva, utan en för alla
och alla för en, och därför kunna vi
icke utan skada för oss själfva och
andra stå utom församlingen.

Men hur är det då med dig som
är församlingsmedlem? En och an-
nan låter nog "skrifva in sig", men
synes ej till hvarken vid gudstjänster
eller sockenstämmor, hvarken vid
bönemöten eller fester, och så där
går det så långt året är och år efter
år. Nog betalar man sin afgift till
församlingen, lika som det vore allt
som behöfs för ens egen frälsning
och församlingens uppbyggelse. Men
Gud vill först och främst ha ditt
hjärtas tillbedjan och sedan vill han
ta i sin tjänst allt hvad du har och
förmår.

Hvad skola vi då säga om den
som öfvergifvit sin församling och
sin barndoms tro? I hvarje försam-
lings kyrkobok stå namn på många
sådana som gått förlorade. De ha
flyttat bort, bort från Gud och hans

rike. Vi kunna icke med bästa vilja inbilla oss at de ändå stå skrifna i himmelen. Deras namn äro skrifna endast på jorden, där mal och rost fördärfva.

Hemma i Sverige läses nog vid många namn i kyrkoböckerna, "aflyttad til Amerika." Således till "den nya världen", en ny värld för mången, så full af öfverraskningar, missträkningar, slitningar och kval, men ock så rik på Guds godhet. I Sverige går ock mången far och mor gränande och lutad mot grafven. En sorg öfver all annan tär dem. De hafva en son, en dotter, kanske flera om hvilka de blott veta, at de äro i Amerika och där lefva utan Gud och utan hopp. Mången sådan far och mor hvilat ock redan under gröna torfvan, i förtid sänkta i grafven, emedan sonen, dottern, barnen i den nya världen glömde sina föräldrar, men, värst af allt, sin Gud och sin kyrka, sin ändliga moder, hvilken burit dem fram till Frälsaren.

Så har det dock till Guds pris icke gått med alla. "Att flytta till Amerika och att blifva främmande för Herren" äro icke liktydiga begrepp, äfven om det gått så för många. Äfven i Amerika lyser nådesolen klar. Gud har fått bevara mångens fot från fall, då hans ord tagits med på lefnadsstigen och många ha till Guds pris funnit Herren här, hvilka saknade honom på andra sidan hafvet. Gud har genom att föra mången öfver brusande haf till främmande land och där rent af ut i ödemarken fått draga dem till sig af sin blotta barmhärtighet. Därför blomstrar öknen och den öde heden mångenstädes såsom en Herrens lustgård. Sådana Herrens planteringar ha vi många i detta land. Men blott en ringa del af våra landsmän känna behof af att vara med och verka för Guds rike. Det finnes en stor "utmark" i Amerika, den "ändliga likgiltighetens värld." Där ha många blifvit bofasta. Andra ha kastats och kringdrifvits af hvarje lärdomsväder, blifvit så sönderslitna i partisrider och förda så långt från hufvudsaken till bisaker i Kristi rike, att de synas rent af vara odugliga till tron.

Till alla bortkomna ropar dock Herren: "Vänden om, I affälliga barn, så vill jag hela eder af eder olydnad!" Är du en förlorad son eller dotter, som tröfnt på lifvet i främlingslandet, då söker du icke blott att få ditt namn in i en lokal-

församlings kyrkobok, utan därmed blir du rätt angelägen om att stå skrifven hos Gud i lifvets bok. Är du förlorad, så var viss att det står upptecknad hos Gud, äfven om det ej finnes någon bok på jorden, där det står skrifvet, men det står äfven outplånligt skrifvet i ditt samvete och du kan icke suddas ut det med tillhjälp af alla världsnöjets svampar, som blott suga till sig din själs hjärteblod. Kristus allena förmår utplåna den handskrift som är emot dig.

Mot heliga bergen vi lyfta vår hand, o Fader, och bedja i farornas land oss skydda, behåll oss som barn i din famn, låt stå i din lefvande bok våra namn, styr lyckligt vår färd igenom en ond och förförande värld!

Hs. 172: 1.

Getsemane.

Örtagård, du dyra minne af vår Jesu hårda strid, då han kämpade därinne att förvärfa världen frid.

Påminn mig, hvad Jesus gjorde ock för mig i denna natt, och att honom nu jag borde räkna för min högsta skatt.

Visa mig, hur synden bränner och hur dödens ångest tär, då Guds Son för Gud bekänner, att om så Guds vilja är,

Han från kalken må befrias och den kampen undgå, som här väntade Messias, hvilken Gud lagt synden på.

Se hans kärlek, hur den flammar i den nattens djupa nöd! Denna kärlek tron anammar och består i lif och död.

Denna kärlek allt har gifvit, som till min försoning hör, lösepenningen han blifvit, som för mig till fyllest gör.

Se den kalk som fadern räcker Sonen tömmer kärleksfullt, och fast den hans fasa väcker, han den lider för vår skull.

Se den bönekampen svåra! Mäktas stor hans ångest är, som han led för synden våra, då han hela skulden bär.

Men han vill, att du skall vaka, på din post med trohet stå, världens snöda lust försaka och den smala vägen gå.

Ditt Getsemane då blifver klart belyst utaf hans nåd, och i döden han dig gifver kraft att tro Guds frälsningsråd.

Lär mig, Jesus, tro och bygga på ditt lidande för mig! Blif min borg, mitt fäste trygga, tills jag hinner hem till dig.

G. B.

Hur man bör förhålla sig i Guds hus.

Kyrkan, äfven om den är liten och enkel, är en "helig plats", afskild och invigd för ett särskildt och heligt ändamål. Det är den plats, där himmelens och jordens Herre möter oss i sitt ord och sakrament. Vår hållning, då vi gå in i helgedomen, bör därför vara med allvarlig vördnad för Gud och hans ord. Bli blott en sådan vördnad, som påbjudes af vanlig höflighet, anständighet, bruklig sed, eller med afseende på hvad andra kunna säga om oss; utan den vördnad, som kännetecknar syndarens fruktan för Gud. Det bör ock vara barnets aktning för sin himmelske Fader. Vi måste också taga i betraktande våra medbesökandes ändliga välfärd, ty ömtåliga samveten kunna lätt såras. Pastorn behöfver hjälp och uppmuntran, och det finnes intet, som verkar så nedslående för en pastor, som att se liknöjda och slarfviga åhörare. Det fyller hans hjärta med vemod och dödar orden på hans läppar. Det är nödvändigt för vår egen del att vara uppmärksamma och andäktiga, ty eljest gå ordets kraft och nytta förlorade för oss själfva. Sann gudstjänst utan sann vördnad är omöjlig.

Vi vilja här nämna några af de mest vanliga odygder, som förekomma.

Att tala och hviska mellan två eller tre personer, för att ej tala om lättsinnigt skratt och fnissande, att af vana komma för sent och såhunda störa både församlingen och pastorn, att sätta sig så långt borta i kyrkan som möjligt, att icke vara uppmärksam på hvad som säges och försiggår, att sitta och se på vissa personer eller föremål i stället för att se på predikanten, att ej deltaga i sången och läsandet af texterna, att under sången sitta som stumma bildstoder eller modedockor, det ser bra fult och liknöjdt ut, och du förlorar sångens inspiration och beredelsen för predikan, som den är afsedd att gifva, att alltid glömma att medtaga psalmboken och sångboken eller att köpa dig en, att ej vördnadsfullt böja hufvudet medan bönerna och syndabekännelsen läses.

att sitta styf i nacken som en käpp visar vanvördnad för det heliga, att visa orolighet och ofta se på klockan under predikan, att glömma att lägga i håfven, att lämna eller bereda sig för att lämna kyrkan, innan gudstjänsten är slut. Dessa äro några af de mest vanliga fel man begår mot den "kärlek som icke skickar sig ohöfviskt."

Låt oss i stället lägga oss vinning om att komma tidigt och taga vår plats långt framme i kyrkan, böja hufvudet i stilla bön till Herren, utbedjande oss hans välsignelse. Under väntan på att gudstjänsten skall börja kunna vi läsa igenom texten eller någon bön. Detta blir en god beredelse för gudstjänstens firande. Skola vi hafva verklig nytta af gudstjänstfirandet, så måste vi vara uppmärksamma med både hjärta och sinne.

Dessa äro ju blott småsaker, men de skola hjälpa oss betydligt i vårt gudstjänstlif, om de alltid iakttagas. Då blir det hvila och uppbyggelse för själen, frid, fröjd och glädje i den Helige Ande. Då blifva Jesu ord, "mitt hus är ett bönehus," och Jakobs ord, "Här bor visserligen Gud", sannare för dig. Må vi alltid uppföra oss värdigt i Guds hus.

Fastlagstankar.

Hvar finns en kärlek stor som Jesu kärlek,
den ända in i bittra döden brann?
Han för oss syndare led bitter smälek
och genom döden åt oss seger vann.

Hvem tälja kan de kval som Jesu kände,
då i Getsemane i ångest svår,
med ifrig bön han sig till Fadern vände,
men blodsvett från hans pannan
droppa får.

Hur omildt han af hårda händer ryckes,
hans lemmar svida under gisselslag,
och törnekronan på hans pannan tryckes
med spott och hån af grymma knektars lag.

Ett menlöst lamm, han ut till slaktning ledes,
det tunga korset han på skuldran bar.
Bland onda röfvere hans plats beredes
fastän oskyldig till all synd han var.

På korset naglad han i nöd hörs ropa:
"Min Gud, hvi har du öfvergifvit mig?"

Helvetets kval sig öfver honom hopa.
Förbannelsen han blef för mig och dig.

"Det är fullkomadt" höres han förklara.
Sin ande lämnar han i Faderns hand,
och förlåt, berg och grafvar synas svara:
"Han lossat mänskan utur dödens band."

Ja, tack, o Jesus, för de bittra kvalen,
som du af kärlek till mig arme led.
Låt ock din kärlek här i fåredalen
mig städse glädja, skänka evig fred.

Gud eller världen?

Den stora frågan som tränger sig med makt in på oss människor i våra dagar är denna, om vi vilja tillhöra Gud eller världen. Det borde, synes det oss, vara mycket lätt att afgöra på hvilken sida man bör ställa sig, då vi veta att Gud i sitt fasta och vissa ord lofvar "samvetsfrid och ett saligt hopp" redan här i tiden och den eviga saligheten efter döden åt hvarje själ som är honom trogen, då däremot världen på sin höjd kan gifva några korta stunder berusande lust och glädje, men intet hopp för evigheten. Skriften vittnar att världen är stadd i det onda och världen med dess väsende förgås. Det tar en ända med förskräckelse för världsmänskan.

Många försöka i sin fäkunnighet att förena gudstjänst med världstjänst. Detta är ingenting nytt. Det försöktes ock af vissa människor på Jesu tid, men Herren varnar sägande: I kunnen icke tjäna Gud och mammon, icke tjäna två herrar, ty antingen måste man älska den ene och hata den andre, eller hålla sig till den ene och förakta den andre. Matt. 6: 24.

Dessa tankar kommo för oss, då vi här om dagen ögnade igenom en tidning som utgifves af ett hemligt sällskap. Att dessa sällskap försöka att förena det oförenliga med hvart annat är uppenbart, och det hafva vi känt till för länge sedan, men här bekännes öppet denna deras sträfvan såväl på vers som prosa.

Vi kunna därför icke återhålla ett varningens ord, utan nödgas i Jesu namn att på detta sätt påpeka synden och dårskapen.

Att gillen och dans förekomma och föranstaltas af hemliga sällskap bland vårt svenska folk och att dessa stundom hållas natten igenom och

att barn och ungdom äfven dragas med in i dessa syndiga nöjen, däraf gör man ingen hemlighet. Nu vore väl icke så mycket mer att säga här om, än det att sådant väsende hör världen till och kommer under Guds ords skarpa dom, men när man på samma gång vill skylta med fromhet och hoppas på en salig död, så är det nödvändigt att höja ett varningens rop: Kära medmänniska bedrag dig icke själf! Vägen till himmelen går icke genom danssalen. Vägen till himmelen går icke genom "gillen och dryckeslag", se Rom. 13: 13.

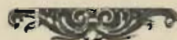
Vi hyste den förhoppningen att vårt svenska folk, som fått en god kristlig uppfostran och kunskap i det gamla hemlandet, icke helt förgätit detta därhän att man uppenbart framställer sådana meningar. Vi läsa nämligen i ett så kalladt "festpoem" af en vindrinkare följande rader: "Den som *kan lättast i dansen swinga*, och vara munter, ja, den är bäst", och längre fram i stycket:

"Må fridens änglar här ständigt gästa!
Må fröjd och lycka här ständigt bo!
Tro, hopp och kärlek i hjärtat fästa,
så få vi sluta *i salig ro!*"

Man vill således uppenbarligen tjäna synden och världen och ändå sluta *i salig ro*. I en af våra psalmer heter det så här: "Helig vandel, salig ända, det har Gud tillsammansatt, den sig ej här vill omvända, stannar där i evig natt."

Ett stycke längre fram i tidningen läsa vi, att man på en viss plats skulle hafva danstillställning, men så blef denna på grund af dödsfall uppskjuten. Vi ville säga dig, käre vän, det du icke skulle vilja företaga dig i dödsstunden, då du är i beredskap att träda inför ditt lifs skapare, gör icke detta under någon tid af ditt lif. Härmed rinner oss i hägen några rader af Wallin ur stycket "Dödens ängel":

I sväfven glada i dansens ringar,
I stojen yra i nöjets lag,
och myrten blommar och lyran klingar,
men öfver tröskeln stiger jag (döden),
då stannar dansen, då sänkas ljuden,
då vissnar kransen, då bleknar bruden,
och sorg är änden, som skriften sagt,
uppå all glädje och glans och prakt.

I Getsemane.

Getsemane! Ewigt minnesvärda örtagård, där Jesus "trampade vinpressen allena." Du är så dyster, så hemsk, där du ligger insvept i nattens skuggor, med "smärtornas man" framstupa på din fuktiga mark. Jag ser där ntom honom, ungefär ett stenkast från honom, tre andra män; de sofva. Ack, huru kunnen I sofva, när Guds Son, eder Mästare och Herre, lider! I som skolen blifva "församlingens pelare", huru kunnen I sofva, när församlingens "hufvud" är så böjdt under smärtans tyngd? Han kan ej sofva, han vill ej och får det ej. Han arbetar och kämpar i sin ande och i sin själ. Än ser han uppåt för att fånga någon ljustråle, stark och vänlig nog att genomtränga det svarta mörkret. Än sjunker hufvudet tillbaka till jorden, trött och tungt, ack, så tungt! Ditt lidande, Jesus, måtte vara förfärligt, eftersom du vrider dig lik en mask på jorden. Se där, min vän, honom, om hvilken profeten sade: "Föraktad var han och af andra öfvergifven, en smärtornas man, och förtrogen med lidandet" (Es. 53: 3). Det är din Frälsare, o människa, Guds Son, människosouen, mänsklighetens store välgörare, som lider i Getsemanes skuggor. Hör, han suckar, kvider, beder och ropar! Se, han kvaljes och plågas!

"Getsemane, till dina svala lunder jag vandra vill på vallfärd alla dar. Getsemane, i smärtans bittra stunder gif mig den frid, som världen icke har!
Och kommer hon en gång, min sista timma,
din helga bild skall i mitt inre glimma.
Och lugn skall döden jag i ögat se—
Getsemane!"

Den predikande grafstenen.

En ogudaktig man, som aldrig plågade gå i kyrkan för att höra Guds ord predikas, måste dock en gång gå öfver kyrkogården, där han icke kunde underlåta att betrakta en nyligen nithuggen grafsten med denna glänsande inskrift: "Fänk på änden, så gör du aldrig illa." Mannen stannade och läste, och han tyckte, att grafstenen började röra sig och predika för honom om den förestående döden och domen. Han stod inför en domarestol och kunde icke jälfva samvetets anklagelser. Han fick erfara Belzasars förskä-

kelse, när den osynliga handen skref för honom dödsbudet på väggen. Grafvärden blef för den uppväckte och skakade mannen ett högaltare, inför hvilket han slog sig för sitt bröst och bäfvade. Ifrån denna dag blef han en annan människa, och denna grafsten blef för honom lika minnesvärd som den sten, hvilken Jakob invigde till en "vård", och om hvilken han sade: "Här är himmelens port och här bor visserligen Gud." Här besannas Kristi ord: "Om dessa tege, skulle stenarna ropa." Vål den, som lyssnar till ropet, huru det än när honom, och stannar för Herren.

Madison Lumber Co.

Dealers in all kinds of

Building Material

Coal & Wood. Moscow, Idaho

**O. C. CARSON
Grocerier**Billigaste och bästa platsen att göra
sina uppköp. MOSCOW, IDAHO**COLLINS & ORLAND HARDWARE CO.**

General

Hardware

Moscow, Idaho

Svenskt apotekDoktorsrecept ifyllas prompt
och omsorgsfullt.

Färger, Oljor, Böcker, Skrifmaterialier och allt, som tillhör en välordnad apotekarerörelse alltid på lager.

C. V. JOHNSON

Troy, Idaho

OLSON & JOHNSON**Möbel- & Järnhandel**Stort lager ✨ Priserna de billigaste
Troy, Idaho.**OSCAR LARSON,**Tyger, Kläder, Skor,
Hattar, Herrekliperings-artiklar och
Grocerier.

TROY, - - - - IDAHO.

J. A. BJÖRKLUND

Kom och besök mitt rikhaltiga lager af

VAGNAR & FARMREDSKAP.

TROY, - - - - IDAHO.

Det bästa är alltid det billigaste, och
det är hvad ni får hos**Geo. Creighton,**

parti- och minuthandlare med

Tyger, Kläder och Skor

SVENSKA TALAS.

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Endast bästa arbete utföres å

Moscow Steam Laundry

H. P. EGGAN,

Skandinavisk Fotograf.Porträtter insättas i ram.
Rikhaltigt förlag af taflor.

3:dje gatan, - Moscow, Idaho.

Will E. Wallace

JUVELERARE och OPTIKUS

Opp. Post Office. - Moscow, Idaho.

CHILDERS & CHILDERS

Fresh and Home-made

**CANDIES, ICE CREAM &
SOFT DRINKS**

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Hagan & Cushing

Första klassens

Kötthandel

BUTIK Å MAIN STREET

Högsta kontanta pris betafas för biffläsk, färskött och fjäderfä.

R. HODGINS,

Druggist och Kemist.

Stort förlag af skol- och andra böcker samt utrustning för kontor och skolor.

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Motter, Wheeler Co.

The Leaders

MOSCOW, - - - - IDAHO.

JAP-A-LAC

Wood finish. Floors. Furniture, etc.

The Gem City Hardware Comp., Ltd.

MOSCOW, - - - - IDAHO.

DAVID & ELY

DEPARTMENT STORE

The largest and best stock of goods in North Idaho. Call and look the stock over

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Columbia

Published monthly by Augustana Book Concern
Rock Island, Ill., Price 50 cents a year.

Entered at Rock Island Post Office as second class
mail matter.

De af vårt folk, som lyckats komma sig före något, så att de ha litet egendom att lämna efter sig, men hvilka sakna arftagare, borde tänka på och i tid testamentera åtminstone något till sin kyrka eller samfundets barmhärtighetsinrättningar. Några få ha redan föregått med godt exempel, men det borde blifva mera allmänt bland vårt folk att gifva testamenten till välgörande ändamål. Därigenom skall ens namn lefva i välsignelse och ens jordiska kvarlätenskap komma till sådan användning, att mycket därigenom kan uträttas till välsignelse för ens likar. Glömmen därför ej Kristi rikssak, då I beställan om edert hus. Skrifven edert testamente så, att då I ej längre behöfven det jordiska goda, och I af nåd fån det som är ännu bättre, den himmelska arfvedelen, detta edert jordiska goda må blifva så användt, att det på sitt sätt och i någon mån må få bidraga till att göta andra delaktiga äfven af en himmelsarfvedel. På detta sätt kunnen I missionera äfven efter eder död och edra gärningar följa eder efter. Tänken allvarligt under bönen till Gud på denna viktiga sak och försummen ej att i tid låta skrifva öfver edert namn ett heligt minnesbref till människornas gagn och Guds ära!

* * *

"Många svenskar ha kommit hit med den tron att statskyrkan och religionen äro ett, och när de ha lämnat bakom sig den förra, så ha de intet att göra med den senare. Det långa tanketvånget har till den grad förslöat deras tankekraft." Dessa ord skrefvos af Fredrika Bremer för 56 år sedan om svenskar som redan då utvandrat till Amerika. Månen icke samma omdöme är sant i ännu högre grad i vår tid?

* * *

Bed icke blott för att förmå Gud bära våra bördor. Vi borde bedja Gud hjälpa oss att bära de bördor, som vi måste bära till vårt " eget gagn." Ibland bedja vi att det eller det måtte ske, eller att det eller det måtte blifva gjordt, då vi borde bedja, "Gud, gör mig i stånd, — ja, tvinga mig att göra det."

WESTERN WASHINGTON

with its vast bodies of timber, affords ample opportunity for the establishment of *lumber and shingle mills*. The soil when cleared, is exceedingly productive, and fruit, grain and vegetables grow in great abundance. These find a ready market in the lumber camps, the larger cities, and the Alaska trade. Government timber land can still be secured, while cut-over lands, suitable for dairying and truck gardening, can be purchased at reasonable prices along the Northern Pacific Railway, between Seattle and Sumas.

For maps and full information regarding this and other regions along the Northern Pacific Railway, ask for Series H 212. Write to

C. W. MOTT, Gen'l Emigration Agent,
Northern Pacific Ry., St. Paul, Minn.

MOLINE PIANON & ORGLAR

äro till alla delar mera omsorgsfullt byggda än alla andra och hafva således en mera klar och fyllig ton samt vara längre. De säljas nu billigt. Kataloger och prislister erhållas gratis genom att tillskrifva

J. PETERSON & CO.. - Moline Ill.

Parker Printing Co.

Tryckeri, Bokbinderi

RUBBER STAMPS, BLANK BOOKS

1215 BARRIROAD AVE. BELLINGHAM, WASH.
Phone Red 203

BELLINGHAM,

Whatcom co., Wash.

erbjuder stora fördelar

Beläget invid Puget Sound. Har ett ideelt klimat. Inga åskstormar, cykloner eller skadedjur. Ideelt för fruktodling och boskapsskötsel. Flera tusen acres land önnu ouppodlade. Har transkontinentala järnvägar, som stå i direkt förbindelse med handels- och sjöfartsindustrien. Fördelaktigaste läge för stora fabriker och verkstäder.

Vi sälja stadslotter för
\$25.00 vid inköpet och
resten i fem dollars
månatlig afbetalning.

Bellingham Bay Improvement Company

(The Townsite Co.) Depot Bldg., R. R. ave.

Henry Engberg

Apotekare
och kemist

BELLINGHAM, WASHINGTON

Real Estate First Mortgages

14 Years Experience in Whatcom Co.
Only Conservative Loans Made
Personal Examination of all Securities
Titles Carefully Examined

We look after taxes and insurance, collect and remit principal and interest promptly without charge. We invite correspondence.

Thomas & Simpson Investment Agents

Cor. Holly and Bay Streets Bellingham, Wash.

P. L. HEGG, Fotograf

Gör förstoringar i alla grader. Vyer, vykort och Souvenir Album i sortrade lager. Stort lager af fotografmaterialer och tafvelramar. Lägsta priser

1255 Elk Street, Bellingham, Wash.

A. G. WICKMAN

THE TAILOR

210 E. Holly St., Bellingham, Wash.

Bellingham Bay & British Columbia R. R. Co.

—TIME CARD—

Effective October 29, 1905.

Trains arriving at Bellingham at 12:05 p. m. and leaving Bellingham at 3 p. m. connect with Canadian Pacific Railway at Sumas.

Trains leave Bellingham.

No. 1—Passenger, daily, 3 p. m. for Sumas, Maple Falls, Glacier, Vancouver and all points east.

No. 3—Passenger, daily, except Sunday, 5 p. m. for Everson and Lynden.

No. 5—Mixed, daily, except Sunday, 9:25 a. m. for Sumas and intermediate points.

No. 7—Passenger, Saturday only, 9 a. m. for Everson, Lynden, Sumas and Glacier.

Trains Arrive Bellingham.

No. 2—Passenger, daily, 12:05 p. m. from Glacier, Sumas, Vancouver, and all Eastern points.

No. 4—Mixed, daily, except Sunday, 9 a. m. from Lynden.

No. 6—Mixed, daily, except Sunday, 4:30 p. m. from Sumas.

No. 8—Passenger, Saturday only, 6:25 p. m. from Glacier, Sumas and Lynden.

A. BRANIN,
Asst. Supt.

J. J. DONOVAN,
Gen. Supt.